

3. Adventna nedelja – leto B

Janezovo pričevanje

Bil je človek, ki ga je poslal Bog; ime mu je bilo Janez. Prišel je zavoljo pričevanja, da bi pričeval o luči, da bi po njem vsi sprejeli vero. Ni bil on luč, ampak pričeval naj bi o luči.

To pa je Janezovo pričevanje: Ko so Judje poslali k njemu iz Jeruzalema duhovnike in levite, da so ga vprašali: »Kdo si ti?«, je priznal in ni tajil. Priznal je: »Jaz nisem Mesija.« »Kaj torej? Si mar Elija?« so ga vprašali. »Ne, tudi to nisem,« jim je rekel. »Ali si prerok?« »Ne,« je odgovoril. Rekli so torej: »Kdo si, da bomo mogli odgovoriti tistim, ki so nas poslali. Kaj praviš sam o sebi?« Dejal je:

»Jaz sem glas vpijočega v puščavi:

zravnajte Gospodovo pot,

kakor je rekel prerok Izaija.«

Odposlanci so bili iz vrst farizejev. Vprašali so ga in mu rekli: »Kaj torej krščuješ, če nisi ne Mesija ne Elija ne prerok?« Janez jim je odgovoril: »Jaz krščujem v vodi, med vami pa stoji on, ki ga ne poznate, tisti, ki pride za menoj, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen na sandali.« To se je zgodilo v Betaniji, onkraj Jordana, kjer je Janez krščeval. Jn 1,6-8.19-28

Naše pričevanje

Naj ob današnjem evangeliju z vami najprej delim dve preprosti ugotovitvi:

Na vprašanje: »**Kdo si ti?**« je Janez iskreno priznal, da ni Mesija. Tudi mi moramo priznati, nismo popolni, nismo bogovi. Zdi se logično, vendar ni tako preprosto. Kako težko nam je priznati svojo nemoč, svoje napake, svojo nepopolnost. Če bi bili mi sami pred podobnim vprašanjem, bi izkoristili zmedo oz. navidezno moč in rekli: »Saj vidiš rezultate. Če ljudje množično prihajajo k meni, sem torej pomemben, sposoben in vpliven. Kaj sprašuje, kdo sem. Mar ni očitno.« Da, naša skušnjava je ustvarjati lep videz. To se odraža tudi v najbolj intimnih odnosih. Pa vendar, resnica je, da nismo popolni. Iz te resnice izvira vsako pametno nadaljevanje. Če ne priznam greha in slabosti, ni niti osebne niti skupne rasti.

Druga ugotovitev se nam ponuja sama. »**Kaj torej krščuješ, če nisi ne Mesijane Elija ne prerok?**« je drugo vprašanje Janezovih opazovalcev. Janez se tega nadaljevanja ni bal. Zakaj? Ker mu je popolnoma jasno, da je le glasnik, da le pričuje o tistem, ki mora priti, o tistem, ki njemu samemu pomeni vse. Za nas je naša nepopolnost pogosto izgovor za nedelavnost. Ker nismo popolni, pustimo druge v zmoti in grehu. Janez nas uči, da moramo pričevati, ker je luč luč in tema tema, in ne zato, ker smo mi luč, ampak ker imamo spoznanje o njej. Sami se moramo truditi za luč, druge pa moramo voditi k njej. Če se bomo umikali, bo vedno več teme v nas in okrog nas.

Torej je današnji evangelij zelo preprosto nadaljevanje prejšnjega. **Poklicani smo k pričevanju**, k temu, da pričujemo o luči, pa čeprav bomo zaradi tega zavrjeni kot tisti, o katerem pričujemo. S čim naj pričujemo, pa nam je verjetno že jasno. Kar s tem, o čemer smo razmišljali preteklo nedeljo: s ponižnostjo, skromnostjo, darovanjsko ljubeznijo, pozornostjo za stisko bližnjega, zmernostjo, krotkostjo, marljivostjo in iskrenostjo.

Naj vam nanizam nekaj preprostih primerov, kako pričevati:

s ponižnostjo Namesto, da se v napuhu in varnosti umaknemo v svoj svet, raje pomislimo na svojo nepopolnost in delimo svoje doživljanje s svojimi najbližjimi. Naj nas drugi ne ogroža, naj ga ne sodimo, ampak v ponižnosti delimo z njim svojo ogroženost in svoje rane.

s skromnostjo Namesto, da se v lakomnosti spogledujemo z vsem, kar bi še imeli, si priznajmo, da imamo vsega dovolj. Bodimo veseli tega, kar imamo in se veselimo drobnih stvari. Ne zapravljajmo!

z darovanjsko ljubeznijo Z željo po darovanju presezimo iskanje občutkov potešenosti. Premislimo, kolikokrat se drugega iskreno veselimo in ga razveseljujemo, ne da bi hoteli od njega 'užitek, ki nam pripada'.

s pozornostjo za stisko bližnjega Namesto užaljenosti, da nimamo vsega tega, kar ima nekdo poleg nas, si priznajmo, da imamo vsaj nečesa toliko, da lahko delimo z drugim. Zamislimo se in tisto delimo z drugim, ki je v pomanjkanju.

z zmernostjo Prazniki mnogim izpraznijo žepe. Mar ne bi letos raje pričevali z zmernostjo in se umirili.

s krotkostjo Namesto, da se že sedaj jezimo, ker za praznike ne bo vse tako, kot si želimo, zaupajmo najbližjim, kako nas je strah praznovanja in kako nas je strah biti skupaj. Skupaj iščimo jezik krotkega sobivanja.

z marljivostjo Namesto, da v lenobi ždimo vsak v svojem kotu, naredimo v naših odnosih red. Vsak dan se pogovorimo o tem, kje smo in kaj se nam dogaja ter se v molitvi izročimo Bogu.

z iskrenostjo Namesto, da se skrivamo v lažni popolnosti in za raznimi fasadami, si odkrito pogledimo v oči.

To bo prvo pričevanje, prihod luči v našo sivo vsakdanjost. Če bomo pričevali v najožjem krogu, bo mogoče pričevanje prenesti tudi na naša delovna mesta in v družbo, ki nas obdaja. Naše prizadevanje bo Bog zagotovo blagoslovil s svojim prihodom. Pogumno na delo torej!